

Gyermekvédelmi ankét Miskolcon

A Borsod megyei és a miskolci nőtanács, valamint az SZMT mellett működő nőbizottság a gyermeknap alkalmából gyermekvédelmi ankétot rendez május 30-án, délután 6 órakor az SZMT klubtermében. Az ankétot Kovács Kálmánné, a megyei nőtanács titkára nyitja meg. Előadó Kóhalmi Gyula középiskolai tanár, korreferens Juhász Sándorné rendőrnagy, dr. Farkas Istvánné ügyész és dr. Nyikita Ferencné bírós.

Óvodai napok Szikszón

(Levelezőnk től.) A Hernád menti Kulturális Hónap során szép sikerrel rendezték meg a szikszói művelődési otthonban az óvodai napokat. Az óvodai napokon nemcsak az encsi, hanem a mezőkövesdi, a sátoraljaújhelyi és a szerécsi járás óvodái és dajkái is részt vettek. Megjelentek az érdeklődő járók tanácsainak művelődési osztályvezetői, az encsi járás óvodáinak igazgatói, valamint az óvodai, szülői munkaközösségek elnökei. Az encsi járás óvodái szép kiállításon mutatták be a díszítő-művészeti és bábszakkörök munkáit. Külön elismerés illeti Barna Lujza körzeti felügyelőt, aki rengeteget fáradozott az óvodai napok sikeréért.

Dr. Pásztor Sándor
Encs

Mezőkövesdi kezdeményezés

Megyaszon és Göncön egyaránt működik gyermekotthon. A gyermekek nagyon jól érzik magukat, de minden gondosság mellett is jólesne, ha a családi melegebből is jutna nekik valami. Ezen segítenek most a mezőkövesdi járás asszonyai. Elhatározták, hogy június második felében egy időre magukhoz vesznek a két intézetből 50 gyermeket. A járás különböző falvaiban, család körben élőknek egy ideig ezek a fiatalok.

Barlangszanatórium nyílt a jósvalói Béke-barlangban

A Borsodi Szénbányászati Tröszt jósvalói Béke-barlangjának nyugati szárnyán szanatóriumot nyitottak meg a tüdőasztmás és idült hörghurutban szenvedő betegek részére. A barlang levegője mentes az asztmát okozó faktoroktól, több százan nyerték vissza itt egészségüket.

Napi öt órát pihennek a nyugágyakban a gyógyulást kereső bányászok a barlang nagy termében.

A Borsodi Műszaki Hetek pénteki eseményei

A műanyagiparban dolgozó szakemberek találkoztak tegnap, május 27-én, pénteken délelőtt a MTESZ Szemere utcai székházában. A Borsodi Műszaki Hetek eseményeként két, nagy érdeklődéssel kísért előadás hangzott el a műanyag szakbizottság rendezésében.

Balás Béla, a Műanyagipari Kutató Intézet kárcsbarcikai kirendeltségének tudományos munkatársa a hazai pvc-töltőanyag előállítás kísérleteiről szólt. Elmondotta, hogy a hazai töltőanyag alkalmazásával jelentős deviza-megtakarítást érhetünk el a pvc-gyártásnál.

Egy népszerű, hazánkban azonban még kevésbé ismert műanyagfajtáról, az ABS kopolimeréről szólt előadásában Hercz Attila, a Borsodi Vegyikombinát kutató mérnöke. Az eddigi tapasztalatok alapján — s ezt példák is illusztrálta az előadó — az ABS kopolimer jó állagú az ütést, a kopást, a hideget. Alkalmazásuk éppen ezért előnyös és kívánatos. Különösen a járműiparban és a csővezetékek gyártásánál használható fel jól ez a műanyag-fajta.

A nap további programjában szerepelt az Országos Erdészeti Egyesület miskolci csoportjának rendezvénye, amelynek során az erdőgazdaságban használatos eddigi tervezésről esett szó, majd az új tervezési rendszert vitatták meg a résztvevők.

Ozdon, a Technika Házában két fontos eseményre került sor tegnap. A Magyar Elektrotechnikai Egyesület

helyi csoportja előadást rendezett, amelynek témája: az eredményes villamosenergia-gazdálkodás az új gazdaságirányításban. Délután a Gép- és Gépjárműipari Tudományos Egyesület ördi csoportjának rendezvényeit hallgatták végig az érdeklődő szakemberek.

Előadást és filmvetítést tartott pénteken Miskolcon az Energiagazdálkodási Tudományos Egyesület borsodi csoportja. Mikó József, a KGM

Tüzeléstechnikai Intézetének tudományos munkatársa a Siemens-Martin kemencék-nél alkalmazott tisztá földgázüzemelés eredményeiről szólt.

A Borsodi Műszaki Hetek pénteki programjának során a Tiszta víz című kiállításához kapcsolódó színes kisfilmeket vetítettek a MTESZ székházában.

munkát végző asszony sem. A Lenin Kohászati Művekben aránylag kevés munkaalkalom adódik nőknek, de aki egyszer bekerül a gyárba, megbecsüli helyét, állhatatosan, a nőkre jellemző konok szorgalommal dolgozik.

— Sok közülünk többet visz haza fizetésre a borítékban, mint a férj — mondja Tóth Zsigmondné, a C-műszakon dolgozó asszonyok háromszoros szocialista brigádvezetője.

Asszonyok szikrafényben

— Dolgozni kell itt, keményen. De érdemes „ráhajtani”: megfizetik. Nem ritka, hogy 2400—2600 forintot keresünk. Szép pénz ám az egy asszonynak — ez a véleményük a csiszoló nőknek, ha arról beszélgetünk, miért vállalták ezt a cseppet sem könnyű munkát.

Néha ötven, vagy nyolcvan kilós, máskor két mázsás szelvényeket csiszolnak. Drága, kitűnő minőségű acéltömbökről a kezüknek engedelmessé korong eltűnteti a matt felületet, a revét. Ki számolja, vajon hányszor kell szakértelmével végighúzni a lenge csiszolót az acélszelvénynek csupán az egyik oldalán? Sokszor, nagyon sokszor. Nem érdemes számolni... Aztán a stangák, az emelőrudak segítségével ugyan, de mégiscsak kézi erő-

Változó világban élünk. Szédületes iramban követik egymást az események, néha nyomon követni is nehéz őket. Társadalmi rendszerek, évszázados gyarmatbirodalmak, megszokott és kevésbé megszokható osztályviszonyok, emberi kapcsolatok rendeződnek át egy-egy országban a hozzájuk kötődő szokásokkal és hagyományokkal együtt. Az utóbbi két évtized során nálunk is.

Ha belegondolunk, hogy a 45 utáni nagy változás, a munkás-paraszt hatalom kivívása, a tökések kisajátítása, a mezőgazdaság szocialista átszervezése, társadalmunk osztályszervezetének és viszonyainak alapvető megváltoztatása serdülő ifjúságunknak máris történelem, amelyre néha rácsodálkozunk, s amelyet végeredményben természetesen tart, arra is gondolhatunk, hogy a szűkebb emberi kapcsolatok átalakulása is sok embernek dilemmát okoz még egy ideig. Különösen az idősebb generáció egy részének, amelynek tagjai mai, formálódó, szocialista viszonyainktól merőben különböző társadalmi-embri viszonyok közepe tette meg kényerük javát, akik más társadalmi szokásokhoz, másfajta emberi kapcsolatokhoz szoktak s idomultak.

A politikai, gazdasági, társadalmi viszonyok nagy változásait szükségszerűen követik a szűkebb emberi viszonyok változásai is. Változik az egyén viszonya, kapcsolata a szűkebb, családi, munkahelyi közösségekhez s az egész társadalomhoz. A társadalom viszonya is változik az egyénhez. Változnak az egyén és a társadalom viszonyához kapcsolódó hagyományok, a különböző szokások is. Az osztálytársadalomra, a kapitalizmusra jellemző rideg, vallási miszticizmusba is burkolt, vagy ezáltal leplezett közöny, az állásért képmutatást, a szocialista humanizmusból eredő, meleg, őszinte együttérzés, kellemesebb megnyilvánulásai váltják fel. S ez természetes, rendszerünk lényegéből fakadó, hogy az egyén életében bekövetkező minden lényeges változás iránt nagyobb figyelem, mélyebb és őszintébb érdeklődés nyilvánul meg, mint egykoron. Mi sem természetesebb, minthogy a közösség számon tartja az egyén életének nagyobb sorsfordulóit, és őszinte érdeklődését kisebb-nagyobb figyelmességgel, a legnagyobb eseményeket ünnepélyes külsőségekkel is kifejezésre juttatja.

Már természetes, hogy ha egy haladó szellemű családban újszülött érkezik, a szülőkhez legközelebb álló munkahelyi kollektívák, a tanács, a KISZ, a pártszervezet, vagy éppen a nőtanács közreműködésével névadó ünnepséget szerveznek, mellőzve mindenféle egyházi miszticizmust.

Az is természetes, hogy ha egy ifjú pár házasságot köt, a tanács, a KISZ és több, más társadalmi szerv is gondoskodik az ünnepélyes külsőségekről. Meg az is, hogy ha hirtelen gyász ér egy dolgozót, elvesztéi szerte, a kisebb-nagyobb munkahelyi kollektívák, a különböző társadalmi szervek őszinte részvétellel osztoznak bánatában, mellé állnak, átsegítik átmeneti nehézségein, sőt, gondoskodnak az ünnepélyes gyászszertartásról is. A tapasztalatok szerint az elhunyt hozzátartozói hálának, ha az ünnepélyes végtisztesség során az elhunyt emberi-társadal-

mi kapcsolatait, érdemeit méltató és inkább vigasztaló jellegű gyászbeszéd hangzik el. Ez persze nem könnyű szónoki feladat, de egyre több helyütt „készen állnak”, s vállalkoznak szívesen, humanista emberi kötelességből fakadóan ezt a szomorú aktust. A temetkezési vállalatok segítőkészsége is sokat fejlődött meggyekben — Miskolcon is — az ünnepélyes polgári temetések lebonyolításában.

Sok helyütt ünnepélyesen adják át az új lakások kulcsait, emlékeztetve boldog tulajdonosaikat a társadalom gondoskodására, osztozva örömeikben. Gyakori a jelesebb házassági évfordulók társadalmi megünneplése, évente ünnepélyes külsőségek közepe tette osztják ki az első személyazonossági igazolványokat. Emlékeztet, meghitt ünnepségeket „avatják” az új szakmunkásokat, adják át a segédleveleket, ünnepélyesen búcsúztatják a nyugdíjba vonulókat és az obsitosokat. Se szeri se száma a különböző, rendszerint sikereket ünneplő szocialista brigádok emlékeztető összejöveteleink.

Közismert, hogy tanácsaink és más társadalmi szerveink az utóbbi években szinte minden községben, városban, kerületben megszervezik az öregek találkozóit, amelyek társadalmunk tisztelése, megbecsülése övezi — és nem is csak a találkozóknál — az idősebb, munkából kiöregedett generáció tagjait.

Ezek mind-mind arról tanúskodnak, hogy nálunk, az utóbbi két évtized során nemcsak az alapvető politikai és gazdasági viszonyok változtak meg, hanem nyomában változtak a szűkebb értelemben vett emberi viszonyok, az egyén és a társadalom viszonya is. A családi ünnepek, az egyének életében bekövetkező nagyobb események egyre inkább új tartalommal telítődnek, új, ünnepélyes külsőségeket öltenek. A haladó szellemű családok közül egyre többen és örvendetesen, az ifjúság egyre nagyobb része igényli ezeket a formákat, és bennük társadalmunk meleg, őszinte együttérzését.

Erről tanúskodott az a tanácskozás is, amelyet a városi tanács igazgatási osztálya szervezett a minap Miskolcon, felmérése a családi események társadalmi megünneplésének tapasztalatait. Öröm volt hallani arról a céltudatos ügybuzgóságról, amely tekintetben a II. kerületi tanács illetékes állandó bizottsága, a Díszgyári Gépgyár szakszervezeti bizottsága, számos, más miskolci társadalmi szerv, sok-sok önzetlen elvtársunk részéről megnyilvánul az utóbbi időben. A gondok, a tennivalókról is sok szó esett. Azokról, amelyeket egyrészt pártunk általános elvi útmutatásából eredően, másrészt a törvényes előírásoknak megfelelően is meg kell még oldani.

Hosszú időre szóló társadalmi feladatokról van szó Miskolcon is, másutt is. Az viszont a miskolci tanácskozásból is kivilágított, hogy a családi események társadalmi megünneplésének fejlesztése, az anyagi és a személyi feltételek bővítése e társadalmi rendezvények ünnepélyes lebonyolításához minden érdekelt szervnek az eddigieknél is nagyobb figyelmét, ügybuzgóságát igényli.

Az önzetlen, fáradhatatlan munkatársak pedig nagyobb erkölcsi és társadalmi elismerést érdemelnek.

Csepányi Lajos

Új ártéri erdők

A Tisza és a Bodrog hullámtérén, amelyet magasabb víz-állás, árvíz idején elöntenek a folyók, nemcsak azért telepítnek erdőket, hogy hasznosítsák az intenzív mezőgazdasági művelés számára alkalmas területet. A sűrű

nyárfások és az alacsony törzű fűzesek, áradások idején védik a folyók gátjait is.

Az Északmagyarországi Vízügyi Igazgatóság az idén egy millió forintot fordít új erdők telepítésére. Több helyen csak

tornák partjai mentén is ültetnek fasorokat. A már meglevő ártéri erdők felújítására 900 ezer, az erdők és fasorok ápolására, az árvédekezéshez szükséges rőze kitermelésére pedig 1,2 millió forintot költenek.

Szép termelési siker

A miskolci Mezőgazdasági Gépjárató Vállalatnál egy sor műszaki és szervezési intézkedést vezettek be, hogy eleget tehessenek ide, megnövekedett feladatuknak, s minél több mezőgazdasági pótlakat részt adhassanak a felhasználóknak. A hőkezelő részleg bővítésén kívül továbbfejlesztették a zárt ciklusú gyártást, az alkatrészek technológiai sorrendben történő megmunkálását. A gyártmányok minőségi vizsgálatára laboratóriumot létesítettek, miáltal az alkatrészek szerkezeti vizsgálatát helyileg oldhatják meg, a korábbinál gyorsabban. A bevezetett intézkedések, nemkülönben a szocialista brigádmozgalmak erősödésének eredményeként a dolgozók sikerrel állták meg helyüket a kongresszus versenyében. Az év elejétől mostanáig mintegy hetvenmillió forint értékű mezőgazdasági pótlakat készítették különböző erő- és munkagépekhez. Ez a mennyiség ötmillió forinttal több, mint amennyit a tavaly az öt hónapra előir. A dolgozók derekas helytállása, jelentős többletermelése nagy segítséget nyújt az ország mezőgazdasági üzemének mind a soron levő, mind a nyári betakarítási munkájához.

Asszonyok szikrafényben

A csiszoló asszonyok nagyszerű munkások. Száz százalékban alul itt senki sem dolgozik. Hogyisne! Szégyellné a többiek előtt. S ami jellemző még Tóthné brigádjára: észreveszik azonnal, ha valakinek gondja-baja van, s nem kell, hogy kérje a segítséget.

Néhányan most tanfolyamra jelentkeztek. Jelenleg három modern, angol gyártmányú csiszológép van az üzemben. 1970-re tizenhatsz lesz.

— És felépül majd a „csiszoló laboratórium” — nevetnek az asszonyok.

Tréfának szánják, de nagyon is komoly dolog ez. Szép lesz majd az új csarnok. A mostani üzemben szennyezett, poros a levegő. Belepi a védőruhákat, rátelepszik az arcra, fojtogatón ül a torokra. Ezért is hozták azt az intézkedést, hogy az itt dolgozók minden negyedik napja szabad. Ha gépen csiszolnak majd, jóval tisztább, egészségesebb, könnyebb lesz ez a munka. Ezért is olyan nagy az érdeklődés a gépkezelői tanfolyam iránt.

Ma még porfüggönyben, védőruhában öltözve dolgoznak. Csodálatos illeti őket — hiszen nehéz fizikai munkájuk után valamennyiüket várja a család, a háztartás ezer gondja, tennivalója.

— Ilyenek lehettek az amazonok — mondta kiserőm az acéllal viaskodó, szikraeső csiloló nők láttán.

Amazonok? En inkább azt mondanám: dolgozók, szorgalmas, erős kezű, erős szívű munkássasszonyok. Gyárfas Katalin